

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"א
מבן מלך וכן שפחה
שנתחלפו (4)
גליון 122

שבת שלום, קוראים יקרים!

החשך הוא רק תוצאה של הסתרת האור. המקומות החשוכים בחיינו אינם מציאות אמיתית קיימת, הם חשוכים מכיון שלא הארנו אותם, לא הכנסנו בהם את אור ה'. כמו שרבינו ז"ל אומר: "ובאמת אין שום רע בעולם, רק כלו טוב" (לקו"מ ס"ה). אין באמת חשך, רק כשהיום הולך נהיה לילה, וכשהאור שוב מפציע, החשך נעלם. לאחר שיוצאים מהחשך וזוכים להרגיש את ישועת ה', כל הקשי והרע הופכים לצחוק גדול. קול החוכא - זה הצחוק מעצמנו, כשמתחילים להתבונן מה זה היה לי, איך הייתי כל כך מיאש ונשבר. הנה האור של ה' נכנס, וכל המציאות משתנה.

הנה אנו עומדים בימי החנכה הקדושים. וזה כל הענין של חנכה, שמדליקים גרות קטנים של אור, של אמונה בנסים, על הנפלאות ועל הישועות, לעת ערב כשמתחיל הלילה. וכשמגיע סמוך לערב אז צוה לנו ברחמי יתברך להדליק גרות המנורה (לקו"ה מתנה ה' ס'). ללמדנו שזו הדרך להאיר את החשך, כדי להמשיך מאור יום לתוך תקופת חשכת לילה (לקו"ה מיקו"ה מ"א). להכניס לתוך הלילה את אור ה'. בתוך הקשי לדבר אל עצמנו דבורים של חזק ותקוה. ה' אתך גם עכשו; המצב החשוך הזה הוא לא מציאות אמיתית; ישועת ה' כהרף עין; ויש ענין שיתהפך הכל לטובה. כך לאט לאט, עוד נר ועוד נר, מוסיף והולך. עוד נקדה טובה, ועוד דבור של אמונה, עד שיגדל האור ויאיר כאור יום חשכת לילה, ויתגבר על כל חשכת הגלות בתוכנו, ונזכה ליום שכלו טוב, אמן.

במעשה זה מספר לנו רבינו ז"ל שכן המלך האמתי נהיה אדון לכן השפחה האמתי, ולא זו בלבד אלא שכן השפחה האמתי נהיה לו לעבד עולם... לאחר מכן הם גם פוגשים את איש היער שמביא אותם אל ביתו. "ולנו שם שניהם ושמעו קול נהמת החיות שהומים ושואגים מאד, לפנות בקר שמע קול חוכא [צחוק] גדולה מאד מאד, על פני כל היער". אחרי הלילה הארוך, כשמגיע היום, יש צחוק גדול על פני כל העולם. מה מצחיק כל כך כשבא היום? אנו רואים שגם בן המלך ובן השפחה נתפלאו מאד בענין הזה, ושאל הבן מלך את איש היער: "מה קול החוכא הגדולה הזאת סמוך לבקר? השיב לו: זהו חוכא, שהיום שוחק מן הלילה". זה לא צחוק בעלמא, אלא היום החדש שמגיע צוחק מהלילה שהולך. "שהלילה שואלת את היום: מדוע פשאתה בא, אין לי שם? ואזי היום שוחק ועושה חוכא גדולה, ואחר-כך נעשה יום; וזהו קול החוכא הנ"ל, ונפלא בעיניו, כי זהו ענין פלא, שהיום שוחק מן הלילה". מה קורה כאן?

אנ"ש היו מסבירים שהלילה - הפונה הצרות והרעות שעוברים על האדם שנקראים בשם לילה. כי בלילה החשך שולט, ולא רואים את אור ה', אור האמת והאמונה שהכל לטובה, ובהשגחה נפלאה. בלילה מרגישים רק חשך והסתרה, והיום זה ההרחבות והישועות, הנסים והנפלאות שעושה עמנו ה' יתברך ברב רחמיו. אז מרגישים קרבת ה' והארת פנים, הרגשה של שמחה אמיתית שה' אתי עמי ואצלי, ואני משגח בכל מעשי. אף מדוע היום צוחק מהלילה? מסביר לנו הצדיק, שהלילה אין לו שם! החשך לא באמת קיים!



וקנה אותו לעבד עולם...
גם כשיבואו לישוב,

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י"א מן מלך ובן שפחה שנתחלפו (4) שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

והסית העבד את האדון (הינו בן המלך האמת) לשאל אותו (את אדם היער) מה זאת, ושאלו.

השיב לו, שזהו איך שהחמה עשה מלבוש להלבנה, ואמרו כל החיות של היער: היות שהלבנה עושה להם טובות גדולות, פי עקר ממשלתם הוא בלילה, פי לפעמים הם צריכין לפנס בישוב, וביום אין יכולים, ועקר ממשלתם בלילה, והלבנה עושה להם טובה כזו, שמאירה להם, על כן הספימו שיעשו נגון חדש לכבוד הלבנה,

וזהו קול הנגינה שאתם שומעים (דהינו שכל החיות והעופות מנגנים נגון חדש לכבוד הלבנה, שקבלה מלבוש מן החמה)

וכששמעו שזהו נגון, הטו אזנם יותר ושמעו שהוא נגון נפלא ונעים מאד מאד. ואמר להם האדם היער הנ"ל: מה זה חדוש אצלכם הלא יש אצלי כלי, שקבלתי מאבותי, שהם ירשו מאבות אבותיהם, שהכלי עשויה עם עליהם וצבעונים כאלו, שכשמניחים הכלי הזאת על איזה בהמה או עוף, אזי תכף מתחיל לנגן הנגון הזה.

אחר־כך חזר ונעשה החוכא הנ"ל, ונעשה יום. והלך לו האדם היער הנ"ל, והוא (הינו בן המלך האמת) הלך לחפש אחר הכלי הנ"ל. וחפש בכל אותו החדר ולא מצא, ולהלן יותר היתה מתירא לילה. והם, הינו האדון (שהוא בן המלך האמת) והעבד (שהוא בן השפחה באמת, שהיה מתחלה מלך, כנ"ל), היו מתיראים לומר לאדם היער הנ"ל שיוליכם לישוב;

אחר־כך בא אדם היער הנ"ל ואמר להם, שיוליכם לישוב, והוליק אותם לישוב. ולקח את הכלי הנ"ל ונתנה לבן המלך האמתי ואמר לו: הפלי אני נותן לך,

בלילה בא האדם היער הנ"ל ונתן להם לאכל ולשתות, ולנו שם. לפנות בקר שמעו קול החוכא הגדולה מאד, כנ"ל, עד שכל האילנות היו רועשים ומזדעזעים, כנ"ל.

והסיתו (הינו העבד הסית את בן המלך האמת, שהוא אדונו) לשאל את אדם היער מה זאת, ושאלו: מה קול החוכא הגדולה הזאת סמוך לבקר?

השיב לו: זהו חוכא, שהיום שוחק מן הלילה, שהלילה שואלת את היום: מדוע כשאתה בא, אין לי שם? ואזי היום שוחק ועושה חוכא גדולה,

ואחר־כך נעשה יום; וזהו קול החוכא הנ"ל. ונפלא בעיניו, כי זהו ענין פלא, שהיום שוחק מן הלילה.

בבקר חזר האדם היער והלך לו, והם היו אוכלים ושותים שם. בלילה חזר ובא, ואכלו ושתו ולנו.

בלילה שמעו קול החיות, שכלם שואגים והומים בקולות משנות, שכל החיות והעופות כלם נתנו בקולם: האריה היתה שואג, והלביא הומה בקול אחר, והעופות מצפצפים ומקשקשים בקולם וכן כלם הומים בקולות.

ובתחלה נזדעזעו מאד, ולא הטו אזנם אל הקול מחמת הפחד, אחר־כך הטו אזנם ושמעו, שהוא קול נגינה וזמרה נפלאה ונוראה מאד.

והטו אזנם יותר ושמעו, שהוא קול זמרה ונגינה נפלא מאד מאד, שהוא תענוג נפלא ועצום מאד לשמע זאת, שכל התענוגים של העולם כלם כאין, ואינם נחשבים, ובטלים לגמרי נגד התענוג הנפלא הזה של הנגינה הזאת.

ודברו ביניהם, שישארו כאן, פי יש להם לאכל ולשתות, ומתענגים בתענוג נפלא כזה, שכל מיני תענוגים בטלים כנגד זה.

וְעַם הָאָדָם הַזֶּה (הֵינּוּ הָעֶבֶד שְׁלוֹ, שֶׁהוּא בֶן הַשִּׁפְחָה בְּאֶמֶת, שֶׁהִיא מֶלֶךְ תַּחֲלָה מִחֲמַת הַחֲלוּף, כַּנ"ל) תִּדְעֵ אִיךָ לְהִתְנַהֵג עִמוֹ.

וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: לְהִיכֵן נִלְךָ? אָמַר לָהֶם, שִׁישְׂאֵלוּ וַיִּדְרָשׁוּ אַחַר הַמְּדִינָה, שֶׁנִּקְרָאת בְּשֵׁם הַזֶּה: הַמְּדִינָה טַפְשִׁית וְהַמְּלֶךְ חָכֵם. (דָּאס נִיירִישֶׁע לֵאנֵד און דֵּער קְלוּגִיר מְלָכוּת, בְּזֶה הַלְשׁוֹן סֵפֶר רַבֵּנוּ, נְרוּ יֵאִיר). שָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: לְהִיכֵן וּלְאִיזָה צַד נִתְחִיל לְשָׂאֵל אַחַר הַמְּדִינָה הַזֹּאת? הֲרָאָה לָהֶם בְּיָדוֹ לְצַד פְּלוּנִי (כְּמִרְאָה בְּאַצְבָּע).

וְאָמַר הָאָדָם הַיֵּעַר לְהִבֵּן מֶלֶךְ הָאֲמֵתִי: לֵךְ לְשֵׁם, אֶל הַמְּדִינָה הַנ"ל, וְשֵׁם תְּבוּאָה אֶל הַגְּדֹלָה שְׁלֶךָ.

וְהִלְכוּ לָהֶם. וְהָיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְכָּם, וְהָיוּ מִתְאַוִּים מְאֹד לְמִצְאָה אִיזָה חֲיָה אוֹ בְּהֵמָה לְנִסּוֹת אֶת הַכְּלִי הַנ"ל אִם תּוּכַל לְנַגֵּן, כַּנ"ל, אִךְ עַדִּין לֹא הָיוּ רוֹאִים שׁוּם מִיֵּן חֲיָה. אַחֲרֵכֶךָ בָּאוּ יוֹתֵר לִישׁוּב וּמִצְאוּ אִיזָה בְּהֵמָה, וְהִנִּיחוּ הַכְּלִי עֲלֶיהָ וְהִתְחִילָה לְנַגֵּן, כַּנ"ל.

וְהָיוּ הוֹלְכִים וּבָאִים, עַד שֶׁבָּאוּ אֶל הַמְּדִינָה הַנ"ל. וְאוֹתָהּ הַמְּדִינָה הָיָה חוֹמָה סָבִיב לָהּ, וְאִין נִכְנָסִין אֵלֶיהָ כִּי אִם בְּשַׁעַר אֶחָד, וְצָרִיכִים לְסַבֵּב כַּמָּה פְּרָסְאוֹת, עַד שֶׁבָּאִין אֶל הַשַּׁעַר לְכַנֵּס אֶל הַמְּדִינָה; וְהִלְכוּ וְסָבְבוּ, עַד שֶׁבָּאוּ אֶל הַשַּׁעַר.

בְּבוֹאֵם אֶל הַשַּׁעַר, לֹא רָצוּ לְהִנִּיחַ אוֹתָם לְכַנֵּס, הָיוּ שֶׁהַמְּלֶךְ שֶׁל הַמְּדִינָה מֵת, וְנִשְׂאָר הַבֶּן מֶלֶךְ, וְהִנִּיחַ הַמְּלֶךְ צוּאָה: בְּאַשֶׁר שָׁעַד עַכְשָׁו הָיוּ קוֹרְאִין אֶת הַמְּדִינָה דָּאס נִיירִישֶׁע לֵאנֵד און דֵּער קְלוּגִיר מְלָכוּת, עַכְשָׁו יְהֵא קוֹרְאִין אוֹתָהּ לְהַפֵּךְ דָּאס קְלוּגִיעַ לֵאנֵד און דֵּער נִיירִישֶׁע מְלָכוּת,

וּמִי שֶׁיִּחְגַּר מִתְּנִיּוֹ לָזֶה, שִׁיחְזֹר הַשֵּׁם לְקַדְמוֹתוֹ, דִּהְיִנוּ שֶׁיְהִיוּ חוֹזְרִים וְקוֹרְאִים אֶת הַמְּדִינָה בְּשֵׁם הַרְאִשׁוֹן, דִּהְיִנוּ מְדִינָה טַפְשִׁית וּמֶלֶךְ חָכֵם הוּא יְהִי מֶלֶךְ, עַל כֵּן אִין מְנִיחִין שׁוּם אָדָם לְכַנֵּס אֶל הַמְּדִינָה, כִּי אִם מִי שֶׁיִּחְגַּר

מִתְּנִיּוֹ לָזֶה; עַל כֵּן לֹא רָצוּ לְהִנִּיחַ אוֹתוֹ לְכַנֵּס וְאָמְרוּ לוֹ: הַאֲתָה יְכוֹל לְחַגֵּר מִתְּנִיּוֹ לָזֶה, לְהִתְחַזֵּר אֶל הַמְּדִינָה הַשֵּׁם הַרְאִשׁוֹן? וּבּוֹדָאִי אִי־אַפְשָׁר לְהַכְנִיס עֲצָמוֹ לְדַבֵּר כְּזֶה, וְלֹא יִכְלוּ לְכַנֵּס.

וְהִסִּיתוּ הָעֶבֶד הַנ"ל, שִׁיחְזְרוּ לְבֵיתָם, אִךְ הוּא לֹא רָצָה לְחַזֹּר מִחֲמַת שֶׁהָאָדָם הַיֵּעַר אָמַר לוֹ שִׁיִּלְךָ לְמְדִינָה זֹה, וְשֵׁם יָבוֹא לְגְדֹלָה שְׁלוֹ.

בְּתוֹךְ כֶּךָ בָּא לְשֵׁם עוֹד אָדָם אֶחָד שֶׁהָיָה רוֹכֵב עַל סוּס וְרָצָה לְכַנֵּס, וְלֹא הִנִּיחוּ אוֹתוֹ גַּם־כֵּן לְכַנֵּס מִחֲמַת הַנ"ל. בְּתוֹךְ כֶּךָ רָאָה שֶׁעוֹמֵד הַסּוּס שֶׁל אוֹתוֹ הָאָדָם, וְלָקַח הַכְּלִי הַנ"ל וְהִנִּיחָהּ עַל הַסּוּס וְהִתְחִיל לְנַגֵּן הַנִּפְלֵא מְאֹד, כַּנ"ל.

וּבְקֵשׁ מְאֹד הָאָדָם שֶׁל הַסּוּס, שִׁימְכֹר לוֹ הַכְּלִי הַזֹּאת וְלֹא רָצָה לְמַכְרָהּ. וְהָשִׁיב לוֹ. מַה תּוּכַל לַתֵּן לִי בְּעַד כְּלִי נִפְלְאָה כַּזֶּה? אָמַר לוֹ הָאָדָם שֶׁל הַסּוּס הַנ"ל: מַה תּוּכַל לַפְעֵל עִם הַכְּלִי הַזֹּאת? (הֵלֵא הוּא רַק) שֶׁתַּעֲשֶׂה עִמָּה קְאֻמְעֵדִיא, וְתִקְבֵּל דֵּינָר,

אַבֵּל אֲנִי יוֹדֵעַ דְּבָר, שֶׁהוּא טוֹב יוֹתֵר מִהַכְּלִי שְׁלֶךָ, דִּהְיִנוּ שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ דְּבָר, שֶׁקְבֵּלְתִי מֵאֲבוֹת אֲבוֹתִי, לְהִיּוֹת מִבֵּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר, הֵינּוּ שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ דְּבָר כְּזֶה, שֶׁקְבֵּלְתִי מֵאֲבוֹת־אֲבוֹתִי שֶׁיְכוֹלִים לְהִיּוֹת עַל יְדֵהּ מִבֵּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר שֶׁכְּשֶׁאֶחָד אוֹמֵר אִיזָה דְּבוּר בְּעֵלְמָא, יְכוֹלִים עַל־יְדֵי הַקְּבֵלָה הַנ"ל, שִׁישׁ לִי, לְהִבִּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר, וְעַדִּין לֹא גָלִיתִי זֹאת לְשׁוּם אָדָם בְּעוֹלָם,

בְּכֵן אֲנִי אֲלַמֵּד אוֹתָךְ הַדְּבָר הַזֶּה, וְאַתָּה תִּתֵּן לִי הַכְּלִי הַזֹּאת הַנ"ל. וְנִתְיָשֵׁב (הַבֶּן מֶלֶךְ הָאֲמֵת, שֶׁהָיָה לוֹ הַכְּלִי הַזֹּאת כַּנ"ל), שֶׁבְּאֶמֶת הוּא דְּבָר נִפְלְאָה לְהִיּוֹת מִבֵּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר, וְנִתֵּן לוֹ הַכְּלִי הַנ"ל, וְהוּא (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַסּוּס הַנ"ל) הִלְךָ וְלָמְדוֹ הַדְּבָר הַנ"ל לְהִיּוֹת מִבֵּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר.



שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"א (4) - מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו

- ט. למי אמר האדם היער ששם במדינה הזאת תבוא אל הגדולה שלך?
 לבן מלך האמיתי
 לבן שפחה האמיתי
 לשתיים
- י. מה היה סביב המדינה הנ"ל?
 חומה
 שומרים
 ים
- יא. למי נתנו להיכנס למדינה הנ"ל?
 רק למי שיחגור מתניו שיקראו את המדינה "המדינה טפשית - והמלך חכם"
 רק למי שיחגור מתניו שיקראו את המדינה "המדינה חכמה - והמלך טיפש"
 רק למי שיחגור מתניו שיקראו את המדינה "המדינה טפשית והמלך נבון"
- יב. מי לא רצה לחזור לביתו רק להיכנס למדינה הנ"ל, ולמה?
 בן השפחה האמיתי, כי האדם היער אמר לו ששם תבוא לגדולה שלך
 בן המלך האמיתי, כי האדם היער אמר לו ששם תבוא לגדולה שלך
 שתיים, כי האדם היער אמר להם ששם תבואו לגדולה שלכם
- יג. מה קרה כשהניח בן המלך את הכלי הנ"ל על הסוס שעמד שם?
 התחיל לנגן, נגון נפלא מאוד
 לא ניגן כלל
 התחיל להוציא קולות משונות
- יד. מה ביקש האדם של הסוס מבן המלך?
 שיוריד את הכלי הזאת מעל הסוס
 שישאיל לו את הכלי הזאת לזמן מועט
 שימכור לו הכלי הזאת
- טו. מה נתן לו האדם של הסוס בעד הכלי הזאת?
 מלא כסף וזהב ודינרים
 למדו להיות מבין דבר מתוך דבר
 שתי התשובות נכונות
- טז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 כשמיים האוזן אפשר לשמוע קול נגון נפלא
 שמתגלה לאט לאט מי הוא בן המלך האמיתי

- א. מה זה קול החוכא (הצחוק) ששמעו סמוך לבוקר?
 שהיום שוחק מן הלילה
 שהלילה שוחק מהיום
 שהחמה שוחק מהלילה
 איזה קול שמעו בלילה?
- ב. איזה קול החיות, שואגים והומים
 קול העופות מצפצפים ומקשקשים
 שתי התשובות נכונות
- ג. אח"כ כשהטו אזנם, איזה קול שמעו בלילה?
 קול בכיה
 קול נגינה וזמרה, שהוא תענוג נפלא מאוד
 קול שחוק וליצנות
- ד. לכבוד מי עושים החיות הקול הנ"ל בלילה?
 לכבוד הלבנה שמאירה להם בלילה
 לכבוד השמש שמאירה להם ביום
 לכבוד הכוכבים המאירים בלילה
- ה. איזה כלי הראה להם האדם היער?
 כלי שכשמניחים אותה על בהמה תיכף מתחיל לנגן
 כלי שכשמניחים אותה על עוף תיכף מתחיל לנגן
 שתי התשובות נכונות
- ו. האם בן המלך מצא את הכלי שמנגן בביתו של האדם היער?
 מצא
 לא מצא
 מצא, והיה מתירא ממנו לקחתו
- ז. למי נתן האדם היער הכלי הנ"ל כשהוליך אותם לישוב?
 לבן השפחה האמיתי
 לבן המלך האמיתי
 לשתיים ביחד
- ח. לאיזה מדינה אמר להם האדם היער ללכת?
 למדינה שנקראת "המדינה טפשית - והמלך חכם"
 למדינה שנקראת "המדינה חכמה - והמלך טיפש"
 למדינה שנקראת "המדינה טפשית והמלך נבון"

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72